

1952

სიანბი

№ 9 თბილისი მაისი 1952 წ. გამომცემლობა „კომუნისტი“ წელი XXIX. ფასი 2 მან.

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

ახ. ა. ბანძელაძისა

მთელ რიგ რაიონების კოლმეურნეობებში კრიტიკისა და თვითკრიტიკის გაშლა
გაუშინდა კოლმეურნეობები ხელის შეშლულებიდან.

— ვრწყავდით, ვთხნიდით, მაგრამ ვიდრე ქვევიდან არ გამოვუსვით თოხი და თვითონ კოლმეურნეობა
არ გავწმინდეთ ხარველა ბალახ-ბულახისაგან, მოხვალს არაფერი ეშველა!

ჩიკაუიო ნოგა დიხსახუა

ნიწნავდა რა ვერობაში კოალიციური ჯარების მთავარსარდლად გენერალ რიჯუის, პრეზიდენტმა ტრუმენმა განაცხადა, რომ ეს პოსტი მოითხოვს თანამედროვე საომარი მეთოდების განსაკუთრებულ ცოდნას.

ნან. თ. თბილელისა

— ჩემო საყვარელო გენერალო, თქვენ ახლა უკვე შეგიძლიათ თქვენი დიდი გამოცდილება კორეიდან ვერობაში გადმოიტანოთ...

პრეზიდენტის საარჩევნო აქტა

უკვე წელიწადზე მეტია, რაც შეერთებული შტატების სხვადასხვა სამინისტროში გამოაშკარავდა დიდი ქურდობისა და მექრთამეობის ორგანიზაციები. მილიარდებს ითვისებდნენ და ქრთამად ლეზულობდნენ იუსტიციისა და ფინანსთა სამინისტროებში, სახელმწიფო გადასახადთა დეპარტამენტში, სენატში და თვით პრეზიდენტ ტრუმენის აპარატში.

დემოკრატიულ და რესპუბლიკელთა პარტიებიდან მთავრობაში გამძვრალი მოხელეები უცებ მილიონერები გახდნენ სამხედრო დაკვეთებიდან აღებული ქრთამებით, სახელმწიფო ხორბლის მითვისებით და სისხლის სამართლის დამნაშავე ბიზნესმენებისათვის ხელის შეწყობის გზით.

როცა ეს ამბავი გამოჩვენდა და საქმის გამოძიება იუსტიციის სამინისტროს მიენდო, ახლა აღნიშნულ სამინისტროს მოხელეთა გამდიდრების ჯერი დადგა. ისინი ხელს აფარებდნენ დამნაშავეებს და მათგან იღებდნენ მილიონებს.

თანდათანობით იუსტიციის სამინისტროს ტუზების გამოჩვენებაც დაიწყო. მათაც თავის მხრივ გააჩაღეს დიდი ქრთამების მიცემა და გაამდიდრეს ის პირები, რომლებსაც თვით ტრუმენმა დაავალა საქმის გამოძიება. ისე, რომ რაც უფრო ფართოდ იწყება გაუგონარ ბოროტმოქმედებათა გარკვევასთან დაკავშირებული მუშაობა, მით უფრო იზრდება მექრთამეობის ხლართი და თვით ტრუმენიც კი იძულებული ხდება აშკარა მფარველობა გაუწიოს უკვე გამოჩვენებულ დიდ სახელმწიფო დამნაშავეებს. ეს კი თავის მხრივ აქეზებს უოლსტრიტელ ბიზნესმენებს შემდგომი ბოროტმოქმედებისათვის.

თქვენ გგონიათ, რომ მთელი ეს გაიდევრული ფორიაქი ნამდვილად სახელმწიფო აპარატის გაჯანსაღებისაკენ არის მიმართული? არა. ეს გახლავთ პრეზიდენტის მომავალ არჩევნებთან დაკავშირებული თვალთმაქცური კამპანია. ამ კამპანიაში დემოკრატებისა და რესპუბლიკელთა პარტიები ერთმანეთს უპირისპირებენ იმ ცნობებს, თუ მთავრობის აპარატში რომელი პარტიიდან გამძვრალმა მინისტრმა და მოხელემ უფრო მეტი სახელმწიფო ფული მიითვისა, რომ აქედან გამოყვანილი პოლიტიკური ბალანსით დააშინონ და ჩააჩუმონ ერთიმეორე.

ქურდობა და მექრთამეობა კი ფართოდება. ქურდები ყიდულობენ მთავრობას, მთავრობა ამრავლებს ქურდებს, ტრუმენი კი ორივე ხელს აფარებს მათ.

აბა, მას როგორ უნდა მოქცეულიყო განგსტერების მიერ პრეზიდენტის საფარძელში მოთავსებული პიროვნება?

მანვილაკი

ქრელო-ქრელოი ამბები

პირთხუის გეგობა

კატეგორიულ მალტუზიანელთა ამერიკელი წარმომადგენელი ახალ-ახალ მეთოდებს იმუშავებენ ადამიანთა მოდგმის შესამცირებლად.

სტერილიზაციის საკითხების სპეციალისტი ვინმე აბრახემ სტოუნი მოგზაურობს სამხრეთ-აღმოსავლეთ აზიის ქვეყნებში და ამუშავებს ამ ქვეყნების მოსახლეობის „მეცნიერული მეთოდებით“ შემცირების გეგმას.

საკვირველ სიმალღებზე ავიდა ამერიკული „მეცნიერება“. ვირთხათა მოდგმას ამრავლებენ, რომ ადამიანთა მოდგმა შეამცირონ და ფსიქიატრიულ საავადმყოფოთა კონტიგენტის გაფართოებაზე კი კაცი არ ფიქრობს!

პოსტის დიხსო, პოსტის დასრულდა

ამერიკული გაზეთი „ჩიკაგო დეილი ტრიბიუნ“ აღნიშნავს, რომ პირველ მსოფლიო ომში ამერიკის მონაწილეობა გაგრძელდა 585 დღეს, კორეის ავანტურის დაწყებიდან კი 185 დღე ა. წ. თებერვალში შესრულდა, მაგრამ დასასრული ჯერ არსადა ჩანს.

აშკარად სტყუის ეს ამერიკული გაზეთი. აბა, მათივე ცნობის მიხედვით, კორეის ფრონტზე დაღუპულ 104.644 ჯარისკაცს ჰკითხონ გამოჩნდა თუ არა დასასრული!

ჩვენი დაწესებულების დერეფანში ხშირად შეხვედებით საშუალო ტანის ოდნავ ღიზიან კაცს თედო თაღუმაძეს. მის თავზე შერჩენილი ორიოდ ღერი თმა და შუბლზე განლაგებული ნაოჭები გაფიქრებინებთ, რომ ამ კაცს არცთუ ისეთი ხავერდოვანი ფინანსი ჰქონია დაფენილი თავისი ცხოვრების გზაზე. გაღაქმებული სახე და პატარა, ჭრელი, ჩაცვნილი თვალები კი უცბად მიგახედებრებთ, რომ ეკლებითაც არა აქვს ფეხები საყვირზე.

თედო თაღუმაძეს უმთავრესად დერეფანში შეხვედებით. მას ყოველთვის რამე საქმიანი ქალაქი უჭირავს ხელში, ან „საქმეში“ წყობისად ჩალაგებული ქალაქების მთელი დასტა. როცა მოძრაობს, თავი ოდნავ წინ აქვს წახრილი, ფეხებს რიტმულად, მაგრამ ძალზე ფრთხილად აბიჯებს, გეგონებათ მიწას არ უნდა გააგებინოს ქვეყნად თავისი არსებობა. ერთი შეხედვით იმასაც კი იფიქრებთ, ვილაცას ეპარებო.

ამბობენ, დაბადებულად ორი რამ დაჰყვა თედოს ხასიათად: საერთო სიფრთხილე და თავისზე უფროსის პატივისცემა. ამას გარდა, დაწესებულებაში რომ პირიდან ყოველთვის შაქარი ამოსდის, ოჯახში მას ნერვებ-აშლილ კაცად იცნობენ.

მისი კრების ოქმივით რომ არ გავაქიანუროთ, თედო თაღუმაძე ჩვენი ადგილკომის გაუთავისუფლებელი თავმჯდომარეა. ამას წინათ ჩვენი თედო ერთმა გავლენიანმა თანამშრომელმა შეაგულიანა:

— რას ჰგავს, ბიჭო, თედო, შენი საქციელი? ყველას შენ ერიდები. უფროსთან შესვლისა უნდა გეშინოდეს?! დადიხარ კაბინეტის წინ და ელოდები, როდის ინებებს ისაჯ ზურაბიჩი შენს მიღებას. ადგილკომი ხარ, თუ პანტის ჩირი! უნდა გამოალო კარი და პირდაპირ შეხვიდე დაუკითხავად. რაღა ავტორიტეტი უნდა გქონდეს, როცა უფროსის მდივანსაც კი ერიდები!

სწორედ ამ დროს თედო უფროსთან აუღენციკის ელოდა. მოხსენების ტექსტი ჰქონდა შესათანხმებული. და, თქვენ წარმოიდგინეთ, იმოქმედა მასზე გავლენიანი თანამშრომლის შენიშვნამ. ერთ წამს ვაქცურის წრე გააკეთა მის ტანში სისხლმა, თედომ გაბედული ნაბიჯებით გასწია კაბინეტისაკენ, ხელი ასწია, კარის სახელურისათვის უნდა წაეველო, მაგრამ სიფრთხილის ალლომ ფეხებზე ფიცხლავ ბორკილი დაადო და შეაჩერა. თედოს უფროსის სახე წარმოუდგა და ხმამაღლა წაიბუტბუტა:

— მაგარია, გამაფუჭებს!

სიტყვა „მაგარი“ უფროსის ავტორიტეტს გულისხმობდა, „გაფუჭებას“ კი—სამსახურიდან გაგდებას ეძახდა იგი.

მაგრამ მეორე დღეს რომ თედომ ამბავი გადაიტანა, აი, საინტერესო ის არის.

ვიდრე ამ სამარცხვინო ისტორიას გაიმბობდეთ, ცუდი არ იქნება, თუ ერთ გარემოებასაც გავაცნობთ: როგორც კი გაიგო თედო თაღუმაძემ, რომ ახლა კრიტიკა და თვითკრიტიკა ჩვენთვის ჰაერით აუცილებელია, მოქუთუხლი თვალები უფრო დააპატარავა და ულვაშქვემოთ ფრთხილად ჩაიციინა: „ქუთუხი, თედო, მახეში არ გაება!“

მოხსენების თეზისები როგორც იქნა შეუთანხმა უფროსს. გასაკრიტიკებელზე ზოგადად ელაპარაკა. რაც შეეხება მოხსენების იმ ადგილს, რომელიც უფროსსა და მის მოადგილეს უნდა შეხებოდა, „მაგის დარდი ნუ გიქნებათო“, უფროსს მოახსენა და კაბინეტიდან გამოსვლის წუთიდან თავში შემდეგი სიტყვები უტრიალებდა: „ჩვენი საყვარელი ისაჯ ზურაბიჩი, ამხანაგებო, ერთ-ერთი იმ ბრწყინვალე ხელმძღვანელთაგანია, რომელიც კი ჩვენს დაწესებულებას უნახავს ამ თვრამეტი წლის განმავლობაში“. თვრამეტი იმიტომ ამბობდა ჩვენი თედო, რომ მისი აქ მუშაობის სტაჟი სწორედ თვრამეტი წლით განისაზღვრებოდა. უფროსის მოადგილის შესახებაც დიდად კეთილი სიტყვები ჰქონდა მომზადებული: „ეს დაუდგრომელი კაცი, რომელიც დღეს შრომაში ალაშქრებს და ღამეს—მუშაობაში ათენებს, ჰეშმარტად ღირსია ქებისაო“, უნდა ეთქვა მას.

მაგრამ თედოს მოხსენების წინაღობის დაწესებულებაში ხმა დაიბნა, რომ დაწესებულების ხელმძღვანელსა და მის მოადგილეს კინკლაობა მოსვლოდათ. უფროსს უქნარა ეწოდებინა მოადგილისათვის, მოადგილეს კი კრიტიკული ვრცელი ტექსტი შეემოკლებინა და გულისხმადები ერთი სიტყვით გამოეხატა—„ბიუროკრატო“—უფროსისთვის მიეხალა.

ამ ამბავმა დააფიქრა ჩვენი თედო. როგორ მოქცეულიყო? რაინიარად შეხებოდა თავის მოხსენებაში უფროსსა და მის მოადგილეს? უფროსი ექო და მოადგილის გარშემო სიტყვაც არ დაეძრა? მოადგილეს რომ „მაგარი“ იყო? ვინ იცის როგორ გავითარდებოდა უფროს-მოადგილის ინტრიგა! მოადგილეს რომ ეჯობა და უფროსისათვის „ხალიჩა გამოეცალა“, რაღა პასუხს აძლევდა მამინ თედო საკუთარ ცოლ-შვილს?

დალონდა თედორე, დამძარდა, ფიქრად გადაიქცა და პირველად თავის ცხოვრების მანძილზე საკუთარ თავთან ლაპარაკი დაიწყო. საცოდავი თედო იმ კაცსა ჰგავდა, რომელიც მძინარე ღამის გაღიაში შეუგდეს და აღრე თუ გვიან გამოღვიძებულ ბიბოქარის უსიტყვო ლუკმა გახდებდა!

იქნებ უფროსის გაკრიტიკებასა და მოადგილის შექებას ეჯობა? ახლა ხომ კრიტიკა საერთოდ მიღებულია? არა! აბა, ჭიკოკონას თამაში რა თედოს საქმეა. ვინ იცის რომელ მუგუზალს წამოჰკრას ფეხი და შიგ შუა ცეცხლში მოაღინოს ტყაპანი!

მაგრამ ბუნებამ რომ კაცი გააჩინა, ჭიკოკონას შემოვლაც ასწავლა. მქეპარედ დაიწყო თედომ თავისი მოხსენება. შესავალი, საპარადო ნაწილი დაწესებულების წინსვლის ისტორიას მოანდომა. შემდეგ ამ წინსვლის მიზეზებზე შეჩერდა და თქვა:

— ვის უნდა ვემადლოდეთ ჩვენს სახელსა და დიდებას? ისაჯ ზურაბიჩისა და ანტონ სერაპიონის! ჩვენს უფროსსა და მის მოადგილეს. ჩვენი გამარჯვების სიმბოლო მათში, ამ ორ კაცში ერთად არის შედლებული. ამასთან დაკავშირებით ცუდი არ იქნება გუშინდელი ერთი ამბავი გავიხსენო და თქვენ მოგიყვებო, ამხანაგებო.

კრების დამსწრეებმა ერთმანეთს გადახედეს. უსათუოდ კინკლაობის შესახებ ილაპარაკებს, თავი რამ გააწირინა საწყალ თედორესო. უფროსმა და მისმა მოადგილემ კი უსიამოვნების მოლოდინში ცალცალკე ჩაჰკიდეს თავი. თედომ განაგრძო: — შევდივარ გუშინ ერთ-ერთ მათგანთან. რომელთან, არ ვასახელებ, რადგან ეს სულ ერთია: ერთს ამკობს ძვირფასი თვისებები, მეორეს—ამშენებს. შევდივარ ერთ მათგანთან და მეორეზე ვეკითხებ: „მაგონი ნაწყენი ხართ მასზე, მაგრამ, ჩემი აზრით, ეს გაუგებრობის მიზეზი უნდა იყოს, გამოსწორდება, გაივლის... ჰა, რას იტყვით-მეთქი?“ იგი იღიმება და ამბობს:— „რას ამბობ, ჩემო თედო, უმისოდ ერთ დღეს არ ვარგივარო“...

თედომ, რასაკვირველია, ტყუილი დაახეთქა, მაგრამ ფრიად

„კეთილშობილური“ ტყუილი. უფროსმა გაიღიმა და სკამი ახლო მისწია მოადგილისაკენ. მოადგილეს თვალები აუცილებლად და უფროსს გაუღიმა. უფროსმა იფიქრა, რომ მოადგილეს ეხებოდა თედოს ნაამბობი, მოადგილემ კი უფროსს მიაწერა მისდამი ქება და ასე, ორი ნაწყენი ხელმძღვანელი უსიტყვოდ შერიგდა.

თედომ კი გრაფინიდან წყალი ჩამოასხა, ყელი გაისველა და განაგრძო:

— მაგრამ უნაკლო კაცი იშვიათად მოიპოვება, ამხანაგებო! ჩვენს უფროსსა და მის მოადგილესაც აქვთ ერთი ნაკლი...

დარბაზში სამარისებური სიჩუმე ჩამოვარდა. ზოგიერთს კიდევაც შეეშინდა თედოს მაგიერ.

— დიახ, ამხანაგებო, — გააგრძელა თაღუმაძემ, — მათაც აქვთ ერთი ნაკლი. და ეს ნაკლი იმაში გამოიხატება, რომ ზედმიწევნით ლმობიერი არიან ზოგიერთი ჩვენთაგანის მიმართ...

— სახელდობრ ვის მიმართ? — რეპლიკა ესროლეს დარბაზიდან.

თედოს პატარა ცეცხლთან თამაშიც სძულდა და უბრალოდ უპასუხა:

— თუ გნებავთ ჩემს მიმართ. მე გაცილებით მეტის ვაკეთებ შემიძლიან და ვერ ვაკეთებ. ვერ კი არა, არ ვაკეთებ. მაგრამ პირობას ვაძლევთ, რომ ჩამორჩენას დავძლევ და სულ მოკლე ხანში ჩემი ბეჯითი შრომის მოწმეს ვაგზლით.

ასე დაამთავრა თედომ თავისი მოხსენება. შიგ, როგორც მოგახსენეთ, კრიტიკა „საკმაო დოზით“ გაურია და ბოლოს „თვითკრიტიკასაც“ არ აწყენინა. რაც მთავარია, უფროსი და მისი მოადგილე შეარჩია...

იმ ღამეს ოჯახში უკვირდით კიდევ, თუ რატომ იყო თედო კარგ გუნებაზე.

ამ ჩვენს პაჭარა საქართველოში

ბაიბი მსენს ბაიბი

იცი რა კარგი ხელის ბაღები ადამიანების რაიონის სოფელ სამბურში? იცი რა გემრიელი ვაშლი და მსხალი იქნის აქ. სასიამოვნო ჩრდილებს ისერიან ქაღალის და თუფის ხეები?
 არა, ეს თქვენ არ გეკონტაქტებათ, მეთოხველი! ეს იციან მხოლოდ გრიგოლ ბუიძემ და მინამა კეთილებმა.
 გრიგოლ ბუიძე სოფ. სამხრის კოლ-

მურწრობის თავმჯდომარე გახლავთ. მას და სამკოს თავმჯდომარე არსენი შვილს დაუბეჭდეს ჭკონდა და სოფელში ახლად ჩამოსახლებულ კოლმურწრობის სახლებს ასაგები კრედიტების განაწილება.

კრედიტები, როგორც მოგეხსენებათ, ფულია, ხოლო ფულს ვაშლებზე უნდა მუშაოდ არ სთავსებდეს და არსენი შვილი, ჰოდა, ისე როგორ უნდა მიეცა სხვისთვის „გემრიელი ადამიანები“ (ასე უწოდებდნენ ფულს ბუიძე), რომ თეთრობაც არ ეგეზინ?

— კრედიტ გინდა, ბიბი? სახარჯო და სახსნი უნდა გადასდო, თვარავერ

საქსიზი ბაიბებენი

- ექნობ, ბიულეტენი მინდა ვიხიოთ!
- რა დავებარათ?
- უბრალოდ ვარ და საჭიროდ ვაპირებ ქორწილში წასვლას.
- ბუნების გავცე მიმართო.
- მივართო, მაგრამ უარი მითხრა, ისეთ თქვენ უნდა დამეხმარებოთ, ხომ იცი, პარტიკულარმა პარტიკულარმა იცის, ტანობიერმა თხოვნამ გულ მომხარჯა ტანბულის მოლოტოვის სახ. შახარის უბნის ექიმს ლუბა ამესაქეს და ბიულეტენი გაუტურელა მყავდ მიზაქას.

როცა „ვიღაშუფი მომჩინდა“ და ბიულეტენი ბუნებში წარადგინა... ბუნების გამკაც ანელ-დანელა და...

თქვენ გგონიათ უარი თქვა ბუნების დაკრახზე? ამა ერთი ვაგებინა. ექიმი ამესაქედ ისეთ სურსათს აუტყდა, ისე უშ-

მიიღებ, — არიგებდა კუთხეზე ბუიძე გარდინა ამაპაქეს, მაგრამ ჯანდავობის, მკითხველ მანავაქეს და კიდევ სხვებს.

ჯერტა ბუიძე აღმონდა. ბუიძის კუთხე არ გაიარეს და სამხრდან თითქმის 23 კოლო უტანედ დაბრუნდა. ეს კოლოთი არ ისამიონდა ბუიძეს, საყვედურს მტკიცებდა იფურა, მაგრამ იმდენად მოეწონა მათი საკარმიდამო ნაკრებები, რომ უსამიონებდა დაივიწყა და მათ ბაღებს თეთრობ დავატარონა. ბუიძის წილი გემრიელია, — თქვა ბუიძემ და მარწინ მანავაქის ნაკრებში კოხტა სახლი წაშლია. შემდეგ ავრავინა ამაპაქისა და მაგრამ ჯანდავობის ბაღები „თავის კარმიდამოს“ შეუერთა და „ახლიც და ჩრდილიც“ ერთად იგავა.

მერე რა ვეყოთ, რომ გრიგოლ ბუიძე დასახლებულა სოფელ ლეღვანში, სადაც სრული საკარმიდამო ნორმა აქვს მიცემული? წინდახედულმა კაცმა თათლიან თითი ხომ უნდა გაილოკოს? ეს ათაფილი „სამხრეში ირთვა ბუიძემ, როცა აქ კოლმურწრობის თავმჯდომარეც დაინიშნა.

და ახლა მარტო თითის კი არ ილოკოს, ირთვე მუქთი შეცეკვა თაღის დღისით, მისითი, რაიონის ხელმძღვანელ ორგანოების თვალწინ. რატომ და რისთვის? განა სამხრის ბაღებს ისეთი ჩრდილი აქვთ, რომ ბუიძე-არსენიშვილის ღვაწლი ჩრდილში დარჩეს?

რა ვიცი, ჩვენ კი არა გვგონია და! **ს. აპალიანი**

ვერად ვაპაბარუბდა, როგორც თავისი უბნის კლენტებს აპაბარუბეს, როგორც მათ ტუქსავს და ასკანდალუბს.

მოკლედ ბუნების გამკაცაც ისევე შეშინდა, როგორც მოლოტოვის უბანის უბნის მკომარებლებს ეწინააღმდეგებდა და...
 საქორწილო ბიულეტენი განაღდა.

ჩ. მარტოძე

მზიხუნჯი მამიძე რიკაძე

სკოლის დირექტორმა მოსწოდეს პაპორის წევრი წასწარმო, ბავშვს და-აბარა შრომობილი მოიყვანო.

გავიდა სანიღო, მაგრამ სკოლაში არც ბავშვი მოსულა და არც მისი შრომა. სკოლის დირექტორმა დარაჯი ბავშვს ბავშვის აჯანყება და შრომობი კვლე მოიწვია. მერეც ღღეს მასწავლებელს მოსწავლის იმედი.

— მე მავანი და მავანი მოწვევის მამა გხვალვართ, რატომ დამიბარეთ? მათ შორის ასეთი დილაღი გაბადა: **დარქტორი:** — ამ წუთში მოგახსენებთ. (სამასწავლებლოში მყოფი მასწავლებლები სმენად გადაიტყნენ). თქვენს შვილს თათი ღღეს წინ პაპორის წევრს გაუტყაწარო, იცი თუ არა რის ნიშნებს ეს მოწაფრსავის?

მამა: — რას ბრძანებთ? როგორ არ ვიცი! (შებუბე კოპივი შეუტა). როგორც კი დარქტორი ღღეს შინ, იმწუთშივე მივლავ! (მასწავლებლებმა მოწონების გამოხატულება იცრთ გადახედეს ერთმანეთს).

დარქტორი: — სიმკაცრე საქორი, მაგრამ მოკლა რა შუაშია?

მამა: — ჩემი სახლი მისკლა და მისი გათავება ერთი იქნება! (მასწავლებლებმა სახეზე შიშმა გაიფლავა და დირექტორს მუხურად ანიშნეს ასეთი სიმკაცრე საქორი არ არის!).

დარქტორი: — (ღმობიერი კოლოთი) რასკაცირეკლია, დასჯა შეიძლება, მაგრამ არა ასეთნაირად. პირველ ყოვლისა, დატუქსეთ, ხოლო შემდეგ საუბარი ჩაუტარეთ „პაპორის მავნე გავლენის შესახებ“ ჯანმრთელობაზე.

მამა: — (აღელვებული) უნაღვე დავიხრბობ იმ ღმობიერს! მეზოღვე სოფელდან ერთი ჩემოვანი თეთრობი ჩამოვრთანე და ის კიდევ პაპორისში ხარჯავს ფულს... (დარქტორი და მასწავლებლები გაოცებულნი უტყერიან ერთმანეთს).

მ. თაბორიანი

ნანავს შინაშენა: ნანავს ყური მოკრა — სწორედ ასეთი დანაღვი ჭკობიან სოფელ პაპორის სახელად სკოლის დირექტორს რაბაჩიდა და მოწვევის შრომობი დღადი კანაწარა, ნანავს ანტერობებს, ხომ კარგი ხარისხის თეთრობი ანარაგებს შრომობი პატიარა მოწაფრს?

ცხვარის დანაშაუდი და თათუჩიანის სატანტადარი

— რაო? ცხვარი უწინარი ცხოველიაო? არ დაუდგროთ! უწინარი ცხოველები ამოხმდებიან, აშკარა ვაიფერია და მორატორქმელი ჯერ ერთი მავნი ეწმასკობის დაკვირვებით: გარკვევა — ხმას არ ათვალეს, მოწველი — გატერეწილია, დავადა — წინადაღებობას არ ვაგეწვებს, ექვ კი უწიველად და ზღვივით მამის იტყვებს! რაო ჩემო, გე რომ დანაშაუდი არ იყოს, ამდენს იმედავებუნაო? დააბატობრეთ და მომავალი მობილიცაში, იქ ვასწავლო კუპისა!

ასეთი მრისხანე განაჩენი გამოუბანა მარწველის რაიბილიციის უფროსმა თათუჩიანმა ერთ საწაულ დედცხვარს, რომელსაც უწერ კოლმურწრობის სერია ჭკობდა ამოკვირდა.

ვიდრე თათუჩიანი განაჩენს სისრულეში მოიყვანდეს, მოკლედ გავაცნობთ საბრალო დედაცხვარს დანაშაულს:

ეს გახლდათ მარწველის რაიონის სოფელ კუტორის ღმობილის სახელობის კოლმურწრობის ცხვარი, რომელიც მოწვევამ ისმან ოღონდ მიიპარა და ისმან ურიაონეს მიპყიდა. ჭურბლობის ამავე კოლმურწრობის თავმჯდომარე შეწველას აცნობდა, შეწველიამ თათუჩიანს შეატყობინა, თათუჩიანმა ცხვარს ჭურდი და მიედღედი დააბატობა და... თითი ცხვარიც მათთან ერთად შეტყობა.

სინამდვილიდან

1. — დაბ, მე წინადაღევი არა ვარ, რის დასაქრობის კრატეხისა და თეთრობის ნაავსა...
2. — მაგრამ ეს რაღა ნაავი, სახლკაბიანდ წამღლი!

დათაურდენ ჭურბლის მოკვირებში. მნახებულის მათთან მწვალები და ქაღები მიჭინდით, საბრალო ცხვარის კი მოსაკითხად ერთი ბიჭუკა ზალახი არავს მიუტყნა. ეს სიტყვის მასხალად უნდა ითქვას, თორემ რომ მიგ-

მსუბი ცხვარი მოკვირდა? მაგრამ მანაქსის გასაჭრედავ ქოლმურწრობის თავმჯდომარე მანაც ბილი მსუბუქი ზომბი; ჭურდი ჩამოკვირებულ იქნა დაბა სანამოხე, ფრენს ბრავადი რაკივი მოიხანა და სადაც ჯერის ეწველა კიდევ ჰაბიარს ცხვრის დანაშაულობა შესაბეს.

ერთი შენიშვნა: მარწველის რაიბიპროკურის მიერთობა და მან პასუხის გებაში მისცა ჭურბლები, მაგრამ მკაცრი ზომბი — მიღებული იქნა... მხოლოდ ქალადღე.

ახლა ნება მოგვცით დავებრუნდეთ იმ ჰაბიარს მოკვირებში: დარჩა საბრალო მარწველის რაიბილიციის, შიშოსდა და ბილილი 22 დღე ვაატარა, მაგრამ თათუჩიანს ეულო მანც ეგრე მოაბოდა. ამა აღმონდა კოლმურწრობის თავმჯდომარე წერილობითი თხოვნა, დესნაბნის გვანდა, სიტყვირე მუდარაო, თათუჩიანმა ჭეა აგადე და თავი შეუწყინა.

— როგორ? კაცმა ხელში სისხლის სამართლის მთავარი დანაშაუდი — პატიმრებაში დასტოვა, ალბათ, „პკურის სასაწყებლობა“!

თურმე წე იტყვით, მილიციის სამობიერში, მჭურის დროს, ჭურბლობა აღმოჩენის დანაშაულის „გამოწარებას“ უნაბაო საწაულუბრა მერე დღესვე კოლმურწრობაში მათ ერთი უსტეპიანი ცხვარი მიიყვანეს, უწერეს, უსაფერო სერია ამოკვირდა და ფარანი შეურესი. კეთი, კოლმურწრობაზე! გამაღრი ცხვარი მიიპარეს, ხოლო

— თათუჩიანი, როგორც მოეხდებოდა, არა, მიხეხველი, არც ასე იოლად წყიდა სკვე. თათუჩიანის ხელდას და მოკვირებულ დედაცხვარი ახლა უნდა მანამდე ჯალთის ხელში აღმონდა: კოლმურწრობის გამგებამ მსუბუქე სახეწებულა თითი მიიღო, იფურა, იფურა, იფურა და დასაქვანა: ჯანდავი მოკვირეს, მსუბუქი მოკვირეკარს, ზარალი არა გვეტყა, მამ ნაატორლო ცხვარი ჭურბლის კრატეხება მერე თათუჩიან და ის უწარბეს გადღეულეს. ურიაონებაც თავის მზიგი მიიღო მსუბუქე სალოკი თითი.

— იოს! საწე სადალა ატყნდა ხეირი არ ვაწავა, ვრადეც ეწმასკობა ხალკი ცდევ დაბატორეს! არა, ვაწეწ! სადალა ცხვარს — შიშოვრედა მარწველია! — მან ცხვარს სკვიტებულ მოწველია, ხოლო საგამომიბელო ირგანოს — ძიების საწყებლობა.

ჩვენ არ ვიცი, შიშოვრედაში ვინ ჩავე კოპივი, მაგრამ ის კი გვესმის, რომ ეს პატიარა სკვე დიდ ყურადღებას მოითხოვს. თითონი დანაშაუდი, რამდენიც მარწველი შიშოვრედაში მოკვირდა ი ამობიარეს — იმდენი კოლმურწრობის ცხვარს სისხლის სამართლის დანაშაული რომ დასწამონ — რა ფარა გუფლებ?

მანსაბანი

გაზაფხული თბილისის ქუჩებში

ქართული
ბიზნესი

გაზაფხულის მობრძანება ვის არ უხარია, ბუნების განახლების დღესასწაულს ვინ არ ეგებება ალტაცებულო.

თბილისს რომ მალლიდან გადახედავთ, თვალს იტაცებს საგაზაფხულო სამოსელში მორთული დედაქალაქი. რუსთაველის პრესპექტი სიმწვანესა და ვარდ-ყვავილებში ჩაფლულა. მაგრამ, მოდით, დავათვალიეროთ ერთ-ერთი გარეუბანი. ჩვენს წინ, მაგიდაზე, ქალაქ თბილისის რუკა დევს. ალაღბედზე თითი გავავლოთ ცენტრიდან არცთუ ძალიან შორს მყოფ ერთ-ერთ ქუჩას. ამოვიკითხოთ სახელწოდება: ჩვენი თითი ლარსის ქუჩას მოხვედრია და მისი პატარა შესახვევიც დაუფარავს. ახლოს გავეცნოთ. ისინი ორჯონიკიძის რაიონში შედიან. რა ვუყოთ, რომ ლარსის ქუჩა ჰქვია, ლარსივით მალა როდი მდებარეობს (მასზე მალა რამდენი ათეული ქუჩა, შუკა და საცალფეხო ბილიკი იმყოფება!).

ლარსის ქუჩაზე რომ მოხვდეთ, პეტრიაშვილის ქუჩას უნდა აპყვეთ. თუ წვიმიანი დღეა, ვაი თქვენი ბრალი! თავგანწირული უნდა იყოთ, რომ ფილაქანზე გაიაროთ: ყოველი სახლის საწვიმარი მილი ყალყზე შემართულა და წვიმის წყალი თავზე გეხსმებათ. შუა ქუჩაზე კი მთიდან დაძრული ღვარი მდინარესავით მოედინება და გვერდით უღარდელად ჩაქროლებულ ავტოს მოულოდნელი შხაპით შეუძლია გაგიმასპინძლდეთ.

რა ნაცნობი სურათია თბილისის ყველა ქუჩისათვის!

კარგად იცის ლარსის ქუჩამ და მისმა შესახვევმა, რომ გაზაფხულის გაბმული წვიმები აყალო მიწაზე ტალახს აჩენენ. ამ ქუჩებზე არც ტრამვაი დადის, არც ავტობუსი. ლარსის ქუჩაზე და მის შესახვევზე არც ფილაქანია დაგებული, არც ქვაფენილი. ამ მიწისაგან ოდესღაც აგურსა და კრამიტს აკეთებდნენ. ამას ამტკიცებს არქეოლოგიური გათხრები, რომლებსაც წლების განმავლობაში აწარმოებდნენ აქ თბილისის კანალტრესტის მუშაკები. ალბათ, იმ მიზნით, რომ მათი აღმოჩენა მასებს გაე-

ცნო, თვეობით სტოვებდნენ ღიად ამოთხრილ ორმოებს და გამველ-გამომველნი ფეხებს იმტვრევდნენ ორი მეტრის სიღრმიდან ამოყრილ „ისტორიული მნიშვნელობის“ აგურებზე, თუ კრამიტებზე. როცა თბილისის მეორეხარისხოვან ქუჩებშიც კი მტვრის ბული ტრიალებს, ამ ქუჩებზე მაშინ იწყებს ტლაპო ტალახად გადაქცევას.

წყალს ხომ ნულარ იკითხავთ: ღამის 3 საათიდან 6 საათამდე (როდესაც ძილი ასე ტკბილია!) ამ ქუჩების მობინადრეებმა თუ ვერ მოასწრეს მისი აღბა, მორჩა, შემდეგ ეზო-ეზო უნდა ირბინონ და კიდევ კარგი, ვერის აბანოსთან თუ მიუსწრეს დოლის ცხენივით გაქენებულ ნატახტარს.

ლარსისა და ყიზლარის ქუჩის კუთხეში მეთე წელია, რაც სამსართულიანი კერძო სახლი შენდება. მის ფარღალალა სარდაფებში აშშორებული ნაგავი ყრია და მათ გვერდზე გავლისას ცხვირსახოცი უნდა მოიშველიოთ.

ლარსის შესახვევის №5-ის ეზოში მდებარეობს ორჯონიკიძის რაიონის სახლმმართველობის რამდენიმე სახლი. ყოველ წელიწადს სახლმმართველობა ამ სახლებს არემონტებს, ყოველ წელიწადს სახელმწიფო ათასებს ხარჯავს, მაგრამ ძნელი გასაგებია ეს ათასები ნამდვილად ამ სახლების რემონტს ხმარდება, თუ ვინაჟს ჯიბეს „არემონტებს“! ფაქტი კი ფაქტად რჩება. ყოველი ახალი რემონტის შემდეგ სახლებს კვლავ ახალი რემონტი სჭირდება. პირველი წვიმის მოსვლისთანავე სახურავებიდან წყალი ჩამოდის, ზოგან კედლები დახეთქილა (მეტად საშიშ მდგომარეობაშია!), ჭერი ინგრევა, კედლებს საღებავი შორდება, გაჯი იფხვენება...

არა, ჯერჯერობით არ უხარიათ გაზაფხულის შემობრძანება ლარსის ქუჩასა და მის შესახვევს.

დავუბრუნდეთ თბილისის რუკას და ათით ახლა სხვა რაიონის გარეუბნის უფრო შორს მყოფ ერთ-ერთ ქუჩას გავავლოთ. მაგრამ კმარა... თუკი ცენტრიდან შედარებით ასე ახლოს მდებარე ქუჩებზე ასეთი ამბები ხდება, რა იქნება სხვაგან...

ეს თვითონ გამოიცანით!

გ. სიმონიძე

სასაციღო წვრიღმანები

იოლი საშუალება

ჩვეულებრივი სანავთი

თბილისში, ქელიაბოვისა და მამაცაშვილის ქუჩებზე მცხოვრებ ზოგიერთ მოქალაქეს ჰყავს ძაღლი. ეს ძაღლები გაშვებულია ეზოში და მეზობლებს მოსვენებას არ აძლევენ. ვინც კბენა-დაგლეჯას ვადაჩეხება, ის ლამით ტკბილ ძილს მაინც უნდა გამოეთხოვოს და დილაზე უსმინოს ქოფაკთა ღრენა-ყმუილს.

მოსვენებადაკარგულმა ერთმა მოქალაქემ განცხადება შეიტანა კიროვის რაისაბჭოში და მოითხოვა მოთარეშე ძაღლების ალაგმვა. რაისაბჭოს ინსპექტორმა ძაღლებთან ბრძოლა იმით დაამთავრა, რომ კისერზე ყველას სათითაოდ შეაბა ნომერი.

ამის შემდეგ მხოლოდ ნაწილობრივ გაადვილდა ბოროტ-მოქმედი ძაღლის წინააღმდეგ ბრძოლა: ადვილად შეიძლება გამოიცნო რომელი ნომერი ძაღლი გიკბენს. მაგრამ შორიდან როგორ გავიგოთ რომელი ძაღლი ყბუის? ნომრის შეგმა ხომ განათლებას არ შესძენს ოთხფეხს, ნოტებს ხომ არ შეასწავლის, რომ სასიამოვნოდ იყმუელოს?!

თვალი გააყოლებთ წითელ ისარს, იგი გვიჩვენებს თბილისელ მენავთეების რაციონალიზატორულ მიღწევას, — ყველა სანავთეს ამგვარად აქვს დაჭეჭილი მილი. ასე რომ არა, გადმოსხმის დროს ნავთი ჭაფს არ დააყენებს და მეწავთეც თავის პირად გეგმას გადაჭარბებით ვერ შეასრულებს...

ეს ფაქტი უსათუოდ ყურადღების ღირსია!

ხუმრობის მოყვარული ფაბრიკა

ნიანგის ფოტო

ქალაქის სადგურში დასაჯდომად, აბა, ვის სცალია! ყველა საბილეთო სალაროებს ეხვევა, ყველა დაეძებს გაფაციცებით უკეთეს ადგილს, უკეთეს პლაცკარტს. სადგურის უფროსმა ამხ. ნ. ჯღამაძემ მაინც სცადა ხალხს უკეთ მომსახურებოდა. აღელვებულთა დასამშვიდებლად რბილი ავეჯი შეიძინა. მას ამ საქმეში სასწრაფოდ დაეხმარა ა/კ. რკ. გზის ავეჯეულობის ფაბრიკა (დირექტორი ადამაშვილი), მოამარაგა იგი რბილი სკამებით... მაგრამ, რბილად რომ ვთქვათ, ეს იყო მხოლოდ ერთი დღის მოჩვენება... ყველა სკამი მიღებისთანავე სახსრებში დაიშალა. ჩვენს ფოტოსურათზე მკითხველი ხედავს ერთ-

ერთი სკამის დაშლის პროცესს... კიდევ კარგი, რომ ამ შემთხვევაში ადამაშვილის ხუმრობის მსხვერპლი ახალგაზრდა, ჯანლონით სავსე მოქალაქე გახდა. იგი იმწამსვე თებზე წამოხტა და მარცხით მხოლოდ ყურებამდე გაწითლდა... რა ეშველებოდა ამ უხარისხო ავეჯის ფაბრიკის დირექტორს, სკამზე ვინმე ხანშესული კაცი რომ დამჯდარიყო?

მას ხომ სასწრაფო დახმარებაც ვერ უშველიდა?

სასწრაფო დახმარება ახლა თვით ადამაშვილს სჭირდება... არ ეკადრება მას, რომ ასეთ სკამზე იჯდეს.

ჩიტკორესპონდენტი

რედაქტორი კ ა რ ლ ო კ ა ლ ა ძ ე. სარედაქციო კოლეგია: გრ. აბაშიძე, აკ. ბელიაშვილი, ი. გრიშაშვილი, უჩა ჯაფარიძე, ი. ნონეშვილი, ს. ფაშალიშვილი.

თბილისი. Сатирико-юмористический журнал „Ниванги“. რედაქციის მისამართი: რუსთაველის პროსპ. № 42. ტელ. 3-10-49.

ხელმოწ. დასაბ. 1952 წ. 20/V. სტამბა „ზარია ვოსტოკა“, რუსთაველის პროსპ. № 42. შეკ. № 1166 გამოც. № 9. ტირ. 15.000. უფ. 03525.

ბულგარეთის
სახალხო
რესპუბლიკა

ქართული
ბიბლიოთეკა

იმის შემდეგ, რაც თურქეთი ატლანტიკის აგრესიული ბლოკის წევრი გახდა, გახშირდა პროვოკაციული გადაღება ბულგარეთის სახელმწიფო საზღვრისა — თურქი მესახლგრეების მიერ.

გაზეთებიდან

ნაბ. გ. ლომიძე

მე იმიტომ ჩამომკიდეს
ყვეს დოლარი და სტერლინგი,

რომ მეზობლის მყუდრო ბაღში
ასაჩიქნად შევრგო დინგი!